

לב שכונה הרצליינית של בתים פרטים ישנים וצמודי קרקע, עם קירות משותפים, תוכנן בית בעל אופי פרובאנס ייחודי. העדפת הלקוח היתה למסורת בנייה ים תיכונית, של בריקים מפירוק בשילוב של אלומיניום בלגי מינימליסטי.

מעצבת הפנים מיכל גינזבורג מספרת כי בכל פרויקט שבו היתה מעורבת, הקו המנחה היה זה הטוען כי העיסוק בעיצוב בא תמיד מהנשמה. "תפקיד המעצב הוא ליצור חלל לפי טעמו וסגנונו של הלקוח. תוכניות הבתים, הדירות הינן שונות ומגוונות, מאחר והלקוחות שונים, מגוונים ומעניינים. המחשבה המנחה אותי היא מה תהיה תגובתו של המבקר בחלל בפעם הראשונה". לדבריה, תפקידה כמעצבת פנים הוא ליצור חללים הראויים למגורים. התהליך אמור להתבצע בהירות רבה, על קו התפר שבין פונקציונליות לאסתטיקה.

כך, אחת הדוגמאות המבטאות גישה זו היא אותו בית בהרצליה, שעקב גודלו – שאינו גדול במיוחד אך עם זאת, מרווח דיו – הוחלט להקפיד על קשר הדוק עם הגינה. זאת, על מנת ליצור תחושת אינטימיות ולהכניס את החוץ פנימה. המטרה הושגה באמצעות בנייה של חלונות מאורכים נרחבים, הנפרשים על כל חזית הבית העורפית. הפתחים יוצרים קשר עין מתמיד בין הפנים לצמחייה שבחוץ, והאופן שבו מתאפשר הדבר שובר את האלגנטיות המאופקת בה ניחן עיצוב הפנים ומכניס פנימה ממד של פראיות, חיות וטבע.

עם הכניסה לבית, מתגלה הסלון שבקומת הקרקע, קומה משפחתית המיועדת בעיקר לצורך אירוח. מבואת הכניסה תוכננה כך שתחשוף את כל החלל הציבורי, במלוא הדרו. בנוסף, הודות להזזת גרם המדרגות ממקומו המקורי, מתאפשר קשר עין מתמיד עם החוץ. הצמחייה החיצונית מרככת את האלגנטיות בה ניחן עיצוב הפנים של הבית, והשילוב בין סגנון נקי לסגנון כפרי יוצר עידון ושקט.

מרכז המטבח. עיצוב אנושי-כפרי

